

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci

žalobce: **I. K.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016, č. j. MV-125353-7/SO-2013

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 12. 2016 doručenou zdejšímu soudu dne 16. 12. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016, č. j. MV-125353-7/SO-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky

(dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 11. 6. 2013, č. j. OAM-62369-16/DP-2012 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce předložil ke své žádosti doklad (potvrzení o příjmu), v němž uvedené údaje neodpovídají skutečnosti.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaná nepostupovala tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobce, přičemž takový postup je v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů spočívají na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení, jsou v celém rozsahu nezákonné a nepřezkoumatelná.
3. Žalobce však především rozporuje závěr o doložení dokladů, které neodpovídají skutečnosti, přitom trvá na tom, že v období od srpna do října 2012 vykonával funkci jednatele společnosti UKR EXPO STAV s.r.o., byť v omezené míře, neboť zároveň vykonával svou podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, což ale žádný právní předpis nezakazuje. Odměna za výkon funkce jednatele byla žalobci vyplacena v souladu s platnou a účinnou smlouvou o výkonu funkce uzavřenou dne 3. 1. 2012 mezi společností UKR EXPO STAV s.r.o. a žalobcem. Tato společnost prováděla také povinné platby na sociální a zdravotní pojištění. Pokud správní orgány měly pochybnosti ohledně pravdivosti údajů vyplývajících z potvrzení o vyplacené odměně za výkon funkce jednatele, měly jej vyzvat k odstranění vad žádosti či učinit přímo dotaz na společnost UKR EXPO STAV s.r.o.
4. Bez ohledu na výše uvedené má žalobce za to, že nárok na vyplacení odměny dle smlouvy o výkonu funkce jednatele by žalobci vznikl i v případě, že by v daném období činnosti spadající pod výkon funkce jednatele neprováděl, neboť v této době byla smlouva o výkonu funkce jednatele stále platná a účinná.
5. K protokolu o výsledku žalobce, z něhož správní orgány při svém rozhodování vycházely, nelze podle žalobce přihlížet. Žalobce totiž při prováděném výsledku nepochopil, na co je tázán, přičemž k tomuto nedorozumění došlo v důsledku jeho ne úplně dokonalé znalosti českého jazyka, co se týče používání českého jazyka v úředním styku.
6. Postup žalované v rozporu se zákonem spatřuje žalobce také v tom, když s ohledem na značnou délku odvolacího řízení nezjišťovala a nepřihlíдела ke změně skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. V mezidobí se totiž žalobce oženil a narodilo se mu dítě. Rodina žalobce je pak odkázána na jeho finanční prostředky. Žalobce se důvodně obává, že s ohledem na nedostatek pracovních příležitostí v zemi jeho původu hrozí, že by na Ukrajině nenašel práci a nemohl by tak svou rodinu uživit. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 18. 1. 2017, v němž uvedla shodu žalobních námitek s námitkami odvolacími, proto odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Napadené rozhodnutí podle žalované obsahuje výrok i odůvodnění splňující zákonné požadavky kladené právě na výrok a odůvodnění správního rozhodnutí, náležitě byl zjištěn skutkový stav

a při svém rozhodování přihlédla ke všem předloženým podkladům a uváděným námitkám. Ze strany žalované a prvostupňového orgánu tak nedošlo k porušení ustanovení § 2, 3 a 4 správního řádu.

9. Ve vztahu k výsledku žalobce žalovaná uvádí, že žalobce před začátkem výsledku stvrdil svým podpisem souhlas s vedením výsledku v českém jazyce, po jeho skončení rovněž svým podpisem stvrdil seznámení s obsahem protokolu, souhlas s jeho obsahem a nepožadoval další doplnění. S ohledem na tato tvrzení považuje žalovaná tuto žalobní námitku za účelovou.
10. Žalovaná si je vědoma překročení zákonných lhůt v rámci jejího rozhodování, nicméně toto překročení nemůže mít samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Právě s ohledem na délku vedeného správního řízení žalobce měl a mohl tvrdit a svá tvrzení měl a mohl doložit doklady, které by prokazovaly změny ve skutečnostech rozhodných pro posouzení jeho žádosti. Žalobce však za celou dobu odvolacího řízení nedoložil jediný doklad poukazující na změny týkající se jeho pobytu na území České republiky, a to ani z hlediska jeho rodinného a soukromého života. V řízení zahajovaném na žádost je na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti a navrhoval důkazy k jejich prokázání. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38. Navíc se žalovaná posouzením dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývala, a to ke dni vydání svého napadeného rozhodnutí a vycházela při tomto hodnocení z aktuálních informací v Cizineckém informačním systému.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
12. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
14. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64,

a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

15. Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, jelikož spočívá na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení. Bližší rozvedení této námitky však žalobce ve svém žalobním návrhu neuvádí.
16. K této obecně formulované námitce nepřezkoumatelnosti zdejší soud uvádí, že rozhodnutí žalované je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí se žalovaná vypořádala s posouzením zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná také vypořádala všechny odvolací námitky a jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
17. Krajský soud proto konstatuje, že námitku nepřezkoumatelnosti na základě výše uvedených důvodů shledává v této prvotní fázi nedůvodnou s tím, že další dílčí námitky žalobce jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.
18. Spornou otázkou je v projednávané věci především to, zda žalobce vykonával v období srpen až říjen 2012 funkci jednatele společnosti UKR EXPO STAV s.r.o., z níž by mu plynula odměna za výkon funkce jednatele, neboť právě tuto žalobce doložil pro splnění podmínky předložení dokladu o úhrnném měsíčním příjmu. Dále se sporné skutečnosti týkají protokolu o provedeném výslechu, neboť jeho použití žalobce zpochybňuje. Mezi stranami rozpornou je rovněž otázka posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť podle tvrzení žalobce se žalovaná tímto dopadem do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně nezabývala.
19. Ze spisového materiálu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2007, kdy mu bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání. Dne 8. 10. 2012 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Následně byl vyzván k doložení chybějících náležitostí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to konkrétně k doložení dokladu o úhrnném měsíčním příjmu cizince a dokladu o cestovním zdravotním pojištění, které následně dne 19. 11. 2012 doložil. Jako doklad o příjmu bylo doloženo potvrzení obchodní společnosti UKR EXPO STAV s.r.o. o výši odměny účastníka řízení za výkon funkce jednatele za období srpen až říjen 2012,

společně s tím žalobce předložil i smlouvu o výkonu funkce jednatele a výpis z obchodního rejstříku. Dne 9. 4. 2013 byl se žalobcem proveden výslech, v jehož průběhu uvedl, že z výkonu jednatelství měl příjem asi do druhého nebo třetího měsíce roku 2012. Na následnou otázku, proč k žádosti doložil příjmy z jednatelství za období srpen až říjen 2012, uvedl, že si to nepamatuje, možná se spletl, každopádně měl příjmy z jednatelství do doby, než si vyřídil živnostenský list. Dále v průběhu výslechu sdělil, že příjem pouze z výkonu živnosti má od té doby, co má živnost, tj. asi od pátého nebo šestého měsíce roku 2012. Živnostenské oprávnění žalobci pak vzniklo dne 12. 3. 2012. Na základě těchto skutečností tak prvostupňový orgán předmětnou žádost žalobce zamítl, jelikož v předloženém potvrzení o příjmu uvedené údaje neodpovídají skutečnosti, neboť dle vlastních slov žalobce v době uvedené v potvrzení o příjmu (srpen až říjen 2012) již tento příjem neměl. Shora popsané jednání žalobce prvostupňový orgán podřadil pod důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. žalobce prvostupňovému orgánu předložil fiktivní doklad o svém příjmu a tímto svým jednáním obchází ustanovení zákona o pobytu cizinců. Při posuzování přiměřenosti se prvostupňový orgán zabýval dopadem neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, když zjistil, že na území České republiky pobývá bratr žalobce (nebydlí na stejné adrese), rodiče však žijí na Ukrajině, manželku ani děti nemá. Jelikož žalobce i jeho bratr jsou dospělými samostatnými osobami, nepokládá prvostupňové rozhodnutí za nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce. Navíc žalobce na území České republiky nevlastní žádnou nemovitost, na Ukrajinu se vrací pravidelně, neuvedl žádný závažný důsledek zamítavého rozhodnutí o jeho žádosti a s ohledem na předmětné jednání je napadené rozhodnutí přiměřené i z hlediska zásahu do soukromého života.

20. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal prostřednictvím zmocněnce nejprve blanketní odvolání, které následně doplnil. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaná poukázala na postup prvostupňového orgánu v souladu se správním řádem, odůvodnění výroku prvostupňového rozhodnutí pokládala žalovaná za řádně odůvodněné a seznala naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K námitce nesprávné interpretace výslechu žalobce se žalovaná plně ztotožnila se závěry prvostupňového orgánu. Z žalobcem uvedeného tvrzení jasně vyplývá, že od doby vzniku živnostenského oprávnění dne 12. 3. 2012 nemohl mít žádný příjem z výkonu funkce jednatele a údaj o příjmu z této funkce za období srpen až říjen tak musí být jednoznačně nepravdivým. Dále se žalovaná ztotožnila s přiměřeností prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života, když v rámci odvolacího řízení nebyly zjištěny žádné další skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí.
21. Dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze ve smyslu § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců opakovaně prodloužit, přičemž se dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o pobytu cizinců vztahují obdobně.
22. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním*

a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“

23. Krajský soud připomíná, že doklad o úhrnném měsíčním příjmu žadatele je zákonnou náležitostí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, kterou je nezbytné přiložit k takové žádosti. Bez předložení této náležitosti nelze o žádosti kladně rozhodnout, tedy povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit.
24. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
25. Ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců pak uvádí důvody pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů- Dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“
26. Zdejší soud posoudil žalobní námitku vztahující se k výkonu funkce jednatele společnosti UKR EXPO STAV s.r.o. a příjmů z této funkce jako nedůvodnou. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá (protokol o výsledku ze dne 9. 4. 2013), že sám žalobce na dotaz prvostupňového orgánu ohledně výkonu funkce jednatele a existenci příjmů jako odměny za výkon této funkce uvedl, že disponoval příjmy z jednatelství v této společnosti do doby, než si vyřídil živnostenský list, přičemž příjem pouze z výkonu živnosti měl právě od doby vyřízení živnosti. Živnostenské oprávnění žalobci vzniklo dne 12. 3. 2012.
27. Z takto uvedených skutečností je zcela patrné, že deklarovaná odměna z výkonu funkce jednatele neodpovídá skutečnosti uvedené žalobcem v průběhu vedeného výsledku, neboť žalobce v období, které je uvedeno v této listině, již nemohl mít odměnu z výkonu funkce jednatele. Pokud tedy žalobce předložil listinu obsahující tyto údaje jako nezbytný doklad ke své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a jím uvedené údaje neodpovídají skutečnosti, prvostupňový orgán neměl jinou možnost, než předmětnou žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout.
28. Soud na tomto místě připomíná, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o prodloužení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění shora uvedených zákonných podmínek. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění všech podmínek pro vyhovění jeho žádosti. Správní orgán v tomto řízení o žádosti vychází především z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění všech podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41 nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, č. j. 9 A 118/2011-39). Pokud žalobce v rámci správního řízení neunes břemeno tvrzení či důkazní, nelze takovou skutečnost

klást k tíži správního orgánu, neboť je to právě žalobce jako žadatel, na kterém je, aby splnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu řádně doložil.

29. Žalobce navíc na dotaz, proč k žádosti doložil příjem z výkonu funkce jednatele za srpen až říjen 2012, odpověděl, že si to již nepamatuje, možná se spletl, nicméně však funkci jednatele vykonával do doby, než měl živnostenský list. I toto tvrzení tak svědčí o tom, že žalobce za předmětné období srpen až říjen 2012 neměl žádné příjmy z výkonu funkce jednatele, tudíž předložená listina potvrzující takový příjem neodpovídá realitě. V celkovém důsledku tak žalobce nedoložil doklad o svém úhrnném měsíčním příjmu, který je nezbytnou přílohou žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
30. Soud v této souvislosti připomíná rovněž to, že žalobce v průběhu správního řízení, ani nyní v průběhu vedeného soudního řízení, nijak svá tvrzení nad rámec předloženého potvrzení společnosti UKR EXPO STAV s.r.o. o výši odměny za výkon funkce jednatele za období srpen až říjen 2012 a smlouvy o výkonu funkce jednatele nepodložil dalšími důkazními prostředky, z nichž by vyplývalo, že žalobce skutečně v uvedeném období srpen až říjen 2012 vykonával funkci jednatele uvedené společnosti, z níž by mu plynuly příjmy v podobě odměny za výkon funkce jednatele.
31. Tvrdí-li žalobce, že funkci jednatele předmětné společnosti vykonával společně se svou podnikatelskou činností, pak je toto jeho tvrzení v rozporu se skutečnostmi uvedenými v prováděném výsledku, což v žalobě tvrzené skutečnosti znevěrohodňuje. Shodně s výše uvedenými skutečnostmi žalobce toto tvrzení nijak nedokládá, obdobně jako ve vztahu, že mu odměna za výkon funkce jednatele byla vyplacena či že byly odvedeny povinné platby na sociální a zdravotní pojištění.
32. Co se týče námítky, že bylo na správních orgánech, aby žalobce či společnost UKR EXPO STAV s.r.o. vyzvaly k upřesnění, soud připomíná, že je to žalobce, který má v rámci řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu unést břemeno důkazní a tvrzení.
33. Dále žalobce ve svém žalobním návrhu má za to, že nárok na vyplacení odměny dle smlouvy o výkonu funkce jednatele by žalobci vznikl i v případě, že by v daném období činnosti spadající pod výkon funkce jednatele neprováděl, neboť v této době byla smlouva o výkonu funkce jednatele stále platná a účinná.
34. S takovým tvrzením však zdejší soud nesouhlasí a této žalobní námitce nemůže přisvědčit. Bod IV. (Závazky společnosti) odst. 3 smlouvy o výkonu funkce uzavřené dne 3. 1. 2012 mezi žalobcem a předmětnou společností zní: „*Společnost bude jednatelem vyplácet měsíční částku dle rozsahu provedených výkonů, odměna však nebude nižší než 8000,- hrubé mzdy za kalendářní měsíc. Odměna bude poukázována na jeden bankovní účet jednatele společnosti, který si určí, anebo bude vyplacena v hotovosti, to vše vždy do 20 dne následujícího měsíce.*“ Z této formulace („bude vyplácet měsíční částku dle rozsahu provedených výkonů“) tak vyplývá, že nárok na odměnu za výkon funkce jednatele žalobci náleží pouze tehdy, pokud tuto funkci vykonává, musel by ji tudíž provádět. Dané ustanovení je tak v rozporu s tvrzením žalobce uvedeném v žalobním návrhu.
35. Za důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku vztaženou k protokolu o výsledku žalobce, ke kterému podle žalobce nelze přihlížet, jelikož žalobce při prováděném výsledku nepochopil, na co je tázan, přičemž k tomuto nedorozumění došlo v důsledku jeho ne úplně dokonalé znalosti českého jazyka, co se týče používání českého jazyka v úředním styku.
36. Krajský soud se ve vztahu k této námitce zcela ztotožňuje s tvrzením žalovaného. Žalobce souhlasil s vedením výsledku v českém jazyce, o čemž svědčí podpis žalobce. Stejně tak žalobce stvrdil svým podpisem seznámení s obsahem protokolu, souhlas s jeho obsahem a nepožadoval další doplnění.

37. K tomu soud doplňuje, že žalobce v průběhu správního řízení včetně prováděného výsledku mohl využít institutu tlumočnicka, nicméně tohoto svého práva nevyužil a souhlasil s vedením výsledku v českém jazyce.
38. Také žalobní námitku související se značnou délkou odvolacího řízení, během níž žalovaná nezjišťovala a nepřihlédla ke změně skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, shledal krajský soud za nedůvodnou.
39. Soud souhlasí se žalobcem potud, že délka odvolacího řízení byla značná, tj. trvalo déle než zákonem stanovenou dobu, nicméně to a priori neznamená nezákonnost rozhodnutí vydaného v takto značně vedeném odvolacím řízení. Navíc žalobce mohl využít institutu ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Jak však vyplývá ze správního spisu, této možnosti nevyužil.
40. Žalobce v průběhu odvolacího řízení ani nijak netvrdil změnu ve svém soukromém a rodinném životě, když v rámci svého doplnění odvolání ze dne 8. 8. 2013 toliko uvedl, že s ohledem na situaci na ukrajinském trhu práce by se zcela nepochybně ocitl v existenčních potížích. O své ženě a dítěti žalobce informoval až v podaném žalobním návrhu, v němž rovněž upozornil na závislost jeho rodiny na jeho finančních prostředcích. Zopakoval své obavy, že na Ukrajině nebude schopen najít práci, v důsledku čehož nebude schopen svou rodinu uživit.
41. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že se žalovaná dopadem prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a přiměřenosti tohoto dopadu zabývala, byť ve stručnosti. Žalovaná se ztotožnila s posouzením přiměřenosti dopadu prvostupňového rozhodnutí a odkázala na stranu 3 tohoto prvostupňového rozhodnutí. Podle ní zájem České republiky na dodržování právních předpisů převáží nad soukromým zájmem žalobcem.
42. Podle názoru zdejšího soudu je způsob, jakým se s těmito okolnostmi žalovaná vypořádala, dostatečný, když žalobce ve své žalobě neuvádí žádné důkazy, kterými by své tvrzení podpořil. Navíc byl žalobce v době podání žaloby osobou samostatně výdělečně činnou s druhy výkonu živnostenského oprávnění (předmět podnikání: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; obory činnosti: přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti), které nejsou výlučně spjaty s přítomností na území České republiky, nýbrž je žalobce může vykonávat i na území Ukrajiny.
43. Z výše uvedeného má krajský soud za to, že žalovaná na podkladě provedených důkazů dospěla ke správným skutkovým zjištěním, z nichž dovodila správné právní závěry. Skutkový stav vyjádřený v napadeném rozhodnutí má oporu ve spisu, jedná se o stav v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud neshledal jakékoliv odlišnosti mezi skutkovým stavem zjištěným ve správním spisu a uvedeným v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí. Shromážděné podklady byly podle soudu hodnoceny žalovanou správně a při tomto nebyly překročeny meze správního uvážení. Namítané odvolací námitky byly v napadeném rozhodnutí žalovanou vypořádány, a to podle soudu zcela dostatečně. Žalovaná podle soudu také postupovala tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobce. Krajský soud proto neshledal ani žalobní námitky směřující proti těmto skutečnostem za důvodné.

V. Shrnutí a náklady řízení

44. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
45. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný

nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu